

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στην εποχή του 18ου αιώνα, οι Ιταλοί - γάλλοι συνθέτες Λούλλυ, οι μαέστροι συνήθιζαν να διευθύνουν χτυπάντας στο πάτωμα ένα μπασοτόνι. Μια βραδιά λοιπόν ο Λούλλυ ενώ διηύθυνε κατ' αυτό τον τρόπο μια όπερα χτύπησε με το μπασοτόνι του το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού του και το πλήγωσε. Η πληγή αυτή στην οποία ο συνθέτης δεν έδωσε σημασία, μολύνθηκε σε βαθμό που ο γιατρός άναγκάστηκε να του κόψει το δάχτυλο, για να προλάβει την επέκτασή της γάγγραινας που άρχισε να σχηματίζεται. Δυστυχώς όμως η έγχειρηση έγινε άργά, η γάγγραινα προχώρησε κι ο άμοιρος Λούλλυ πέθανε σε λίγες μέρες.

"Όταν λοιπόν ένοιωσε πόσο σοβαρή ήταν η κατάσταση του κάλεσε τον εφημέριο του για να ξεμολογήσει σ' αυτόν και να κοινωνήσει.

—Τι πρέπει να κάμω παπά μου για να γίνω καλά; τον ρώτησε στην άπελπισία του.

—Νά μετανοήσεις, παιδί μου.

—Μέ ποιόν τρόπο να δείξω την μετάνοιά μου;

—Παιδί μου, γράφεις υπερβολικά κοσμική μουσική, για να δείξεις λοιπόν τη μετάνοιά σου πρέπει να κάμεις μια μεγάλη θυσία στον Κύριο.

—Τι θυσία, παπά μου;

—Νά σκίσεις και να κάψεις τα χειρόγραφα της τελευταίας σου Όπερας. Έτσι θα δείξεις τη μετάνοιά σου και θα μπορέσω να σου δώσω άφεση αμαρτιών.

Ο Λούλλυ σκέφτηκε για λίγο κι' έπηρε την απόφασή. —Λοιπόν νά, παπά μου...σκίζω και καίω το τελευταίο μου άριστόόργμα.

Σάν έβγαλε ο παπάς, άφου έδωσε στο συνθέτη άφεση αμαρτιών, μπήκε κάποιος άρχοντας φίλος του Λούλλυ για να του κρατήσει συντροφιά. Πάνω στην κουβέντα λοιπόν ο άρρωστος του διηγήθηκε την ιστορία αυτή με τόν παπά.

—Πάπ! φώναξε έξω φρενών ο φίλος του. Έκαψες την Όπερά σου; Σίγουρα θα είσαι τρελλός για ν' ακούσεις αυτόν, τον ξεμωραμένο παπά!

—Μη θυμώνεις, άρχοντά μου, του άποκρίθηκε χαμογελώντας πονηρά ο Λούλλυ, ήξερα γ'ω τί έκανα... Στο συρτάρι μου, έχω φυλαγμένο ένα δεύτερο αντίγραφο της Όπερας αυτής!